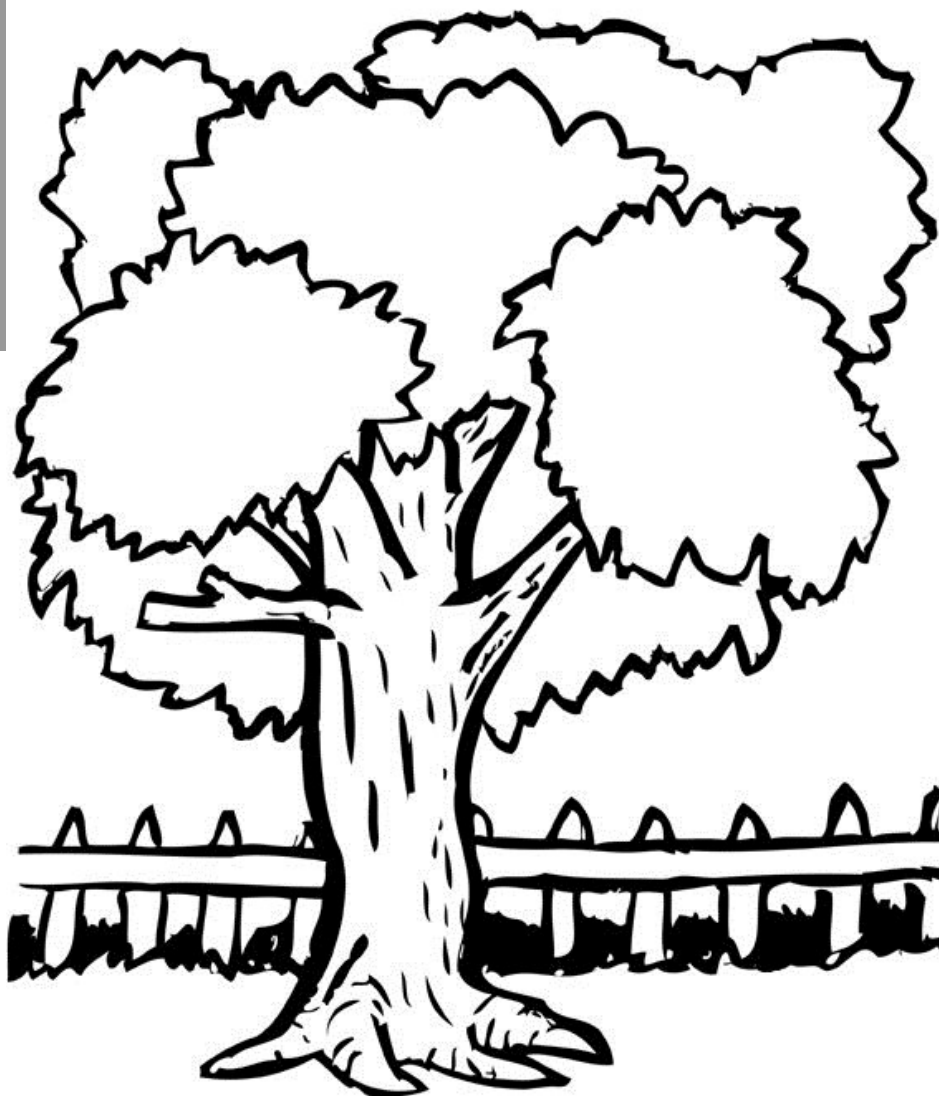


ŽIVI VRELEC

Glasilo župnij Cerkno, Šebrelje, Novaki, Otalež, Jagršče



ŽIVI VRELEC VAM PRINAŠA

Uvodnik	3
Velika noč	4
Znane osebnosti naše zgodovine	7
Moj svetopisemski odlomek	8
Skupine se predstavljajo	10
Razmišljanje o ...	19
Mlada ustvarjalnost	20
Leposlovni kotiček	21
Napovednik	24



Živi vrelec ob veliki noči 2012 smo za vas pripravili:

Zoran Zornik, Branka Florjančič, David Bašelj, Sandro Oblak, Bojana Štucin
skupaj s sodelavci

Lektoriranje: Mateja Bevk

Naklada: 750 izvodov

Pripombe in predloge nam lahko pošljete na: zivi.vrelec@gmail.com ali na
naslov Sedejev trg 1, 5282 Cerkno (glasilo Živi vrelec)

Glasilo izhaja dvakrat letno in se brezplačno deli župljanom.

Zahvaljujemo se vsem, ki ste se opogumili in s svojimi prispevki polepšali in
obogatili velikonočno številko Živega vrelca.

UVODNIK

Pred vami je že druga številka našega glasila Živi vrelec, ki izhaja v vseh cerkljanskih župnijah. Moje skromno osebno mnenje je, da smo se prav vsi avtorji pri svojem delu izjemno potrudili in da je bera člankov zelo pestra in raznolika.

V tokratnem uvodniku bi **izpostavil en vidik velike noči - praznika Kristusovega vstajenja**. Še preden je Jezus dotrpel oz. ko je nesel križ na hrib Kalvarijo, je trikrat padel pod križem ... **in trikrat tudi vstal**. A rečemo lahko, da je na velikonočno nedeljo zjutraj vstal še četrtič in to **četrtο vstajenje je bila zmaga nad smrtjo**, nad žalostjo, nad bolečimi padci. Padci so seveda tudi del našega življenja. Mnogokrat nas popolnoma ohromijo in kadar nam na krut način spodnese tla, si dostikrat ne želimo več vstati. A **nič drugega ni bolj važno kot to, da vstanemo in nadaljujemo pot**. Okrepčilni navdih lahko dobimo v Kristusovem odnosu do lastnih padcev (kdo je že rekel: »Vstani in hodi«?), neskončno upanje pa v Njegovem končnem vstajenju iz groba!



V uredništvu upamo, da ste ta časopis že ob prvi izdaji vzeli za svojega. Ker pa vemo, da imate tudi vi, dragi bralci, takšne in drugačne talente (recimo smisel za pisanje ali risanje), **vas prijazno in vljudno vabimo**, da jih razkrijete v našem/vašem časopisu. Ste mogoče pomislili, da vas Bog kliče, da tudi na takšen način **prispevate košček v mozaik veselega oznanila**? Če tako čutite, pocukajte za rokav župnika, kaplana ali koga izmed članov uredništva, lahko pa svoje izdelke pošljete tudi na naš elektronski naslov, ki se glasi zivi.vrelec@gmail.com. Sprejemamo pa tudi vaše pripombe, predloge, pohvale in kritike (pri slednjih bodite, prosim, nežni :).



Sandro

VELIKA NOČ—GOSPODOVO VSTAJENJE

Kako pomenljiv čas je velika noč! Postavljena je ravno v čas, **ko se vse prebuja.**

Ko se v naravi kaže življenje. Ko vse poganja, cveti. **Kliče k veselju, kliče k življenju.** Tudi v nas ljudeh se kaže novo veselje, novo življenje.

Zgodba pripoveduje:

»Pred izložbo trgovine s cerkvenimi predmeti je stal fantek sedmih let in z vso pozornostjo si je ogledoval sliko z Gospodovim križanjem. Mimo je prišla študentka. Tudi njo je pritegnila slika, čeprav je le malo razumela, kaj predstavlja. **V dnu srca jo je ta njena nevednost pravzaprav dolgo vznemirjala,** a nikoli ni našla prave prilike, da bi se o veri poučila. Tegale fantka prav brez sramu lahko malo povprašam, si je mislila, in že ga je ogovorila: Ali ti veš, kaj ta slika predstavlja? Vem, je odvrnil otrok. Tale, ki visi na križu, je Jezus. To je tisti, ki se je čisto reven rodil v hlevu, potem je pa veliko dobrega storil, tudi veliko čudežev, ampak po krivem so ga obsodili in pribili na križ. Tole so rimski vojaki, ki so ga usmrtili. Tale, ki stoji tukaj in joka, je pa Marija, njegova mati.

Dekle je še zamišljeno zrlo v sliko, fantek pa je šel naprej svojo pot. Nenadoma pa se obrne, priteče nazaj k dekletu in pravi: Najvažnejšo stvar sem vam pa pozabil povedati. **JEZUS JE POTEM VSTAL OD MRTVIH!**«

Dogodek velike noči, Jezusovega vstajenja, je nekaj izredno veličastnega. **Velika noč je skrivnost večnega življenja.** Jezusovo vstajenje kaže smisel našega celotnega življenja.

»Če pa Kristus ni bil obujen, je prazno naše oznanilo in prazna vaša vera«, pravi sv. Pavel.

Iz velike noči izvira močno krščansko izkustvo. **Vsi mi smo ustvarjeni za življenje in ne za smrt.** Naš Bog je Bog življenja, ne smrti. Tudi mi smo zmožni vstajenja, nove poti, novega začetka. Potrebujemo pa pomoč Vstalega Kristusa. On živi! **Praznovati veliko noč pomeni: verjeti v Vstalega Jezusa.**

Naj odmeva v naših srcih: Aleluja! Jezus je vstal in živi!

Boštjan

Najlepše smo se oblekli za veliko noč

Pavla se je rodila v veliki družini pred skoraj 80-imi leti. Povedala nam je, kako so se včasih pripravljali na največji krščanski praznik in kako so si otroci vse odgovornosti (in radosti) morali vedno porazdeliti med seboj.

"Prva stvar, ki se je spomnim v zvezi z veliko nočjo, je nova obleka. **Če kdaj, potem smo novo obleko imeli za veliko noč.** To je bilo sicer zelo redko, pa vendar je bil to čas, ko si novo obleko smel prvič obleči. Takrat smo bili še kako ponosni.

Predpraznični čas je bil naporen predvsem za

mamo. V skrbi za veliko družino se je vedno

spraševala, kaj bo naslednji dan dala v

lonec. Ob praznikih je bila skrb še toliko

večja. V pripravi na veliko noč smo

otroci najbolj čakali cvetno nedeljo –

takrat so fantje v cerkev nesli »wiunk«.

Bratje so se morali dogovoriti, kdo ga bo

nosil: če so bili poštene, ga je nesel vsak

nekaj časa. Tisti, ki ga je držal v cerkvi,

pa je bil seveda najbolj ponosen. Mašo

so si fantje nemalokrat popestrili tudi s

tem, da so si z "wiunki" nagajali. Otroci

pač, ampak to je že druga zgodba. **"Wiunk" je bil vedno narejen iz oljke, leskovih**

šib, brinja in bršljana. To je bila osnova. Potem pa smo na to navezali rože:

trobentice, plavice, ali pa tiste, narejene iz papirja, če svežih še ni bilo. Zraven je

spadalo še kakšno zelo lepo jabolko in trakovi iz barvastega papirja. **V cerkvi so vsi**

kar tekmovali, kateri "wiunk" je najlepši. Fantje so bili vedno zelo ponosni na svoj

izdelek. Ko smo prišli domov, smo "wiunk" najprej postavili v vežo, kasneje pa smo

ga nesli v klet. **Kadar se je bližala huda ura, nevihta, je mama odlomila delček**

"wiunka" in ga ob molitvi kot blagoslov zakurila na ognjišču.

Veliki četrtek je bil velik praznik, vsi smo šli k maši, ki je bila tisti dan zelo slovesna,

spremljali so jo tudi pevci. Cerkev je bila vedno nabito polna. Za kosilo je mama, če

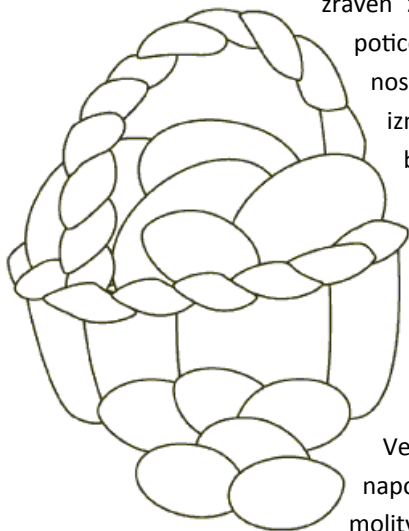
je le imela, dala tudi kaj boljšega v lonec.

Veliki petek je bil s svojimi obredi za nas otroke več ali manj težak in dolgočasen.

Nismo ga razumeli, smo ga pa spremljali.



Kar smo dekleta najbolj čakala, je bila velika sobota. To je bil naš dan. Stari **ata je že jutraj šel po blagoslovljen ogenj, ki ga je prinesel v hišo. Žerjavico smo ohranili do velikonočnega jutra, z njo zakurili v štedilnik in skuhali velikonočni zajtrk.** Dekleta pa smo najbolj nestrpno čakala, da je mama v košaro položila žegnanco in jajca. Jajca sprva niso bila barvana, šele kasneje smo si pomagali z barvastim papirjem, od katerega je šlo toliko barve, da smo lahko jajca malo namazali. V kasnejših letih se je



zraven žegnance in jajc znašel že kakšen kos mesa in potice. Tudi me smo se morale dogovoriti, katera bo nosila jedila k blagoslovu. Ponavadi je nosila vsaka izmed nas nekaj časa že na poti do cerkve, glavno besedo pa je imela običajno najstarejša. **Mama je žegnanco vedno pekla sama, nas otrok ni pustila blizu. Preveč dragocen je bil vsak ščepec moke, ki bi ga mi otroci v svoji vihravosti utegnili stresti.** Blagoslov jedil je bil pravo doživetje, še bolj zato, ker smo prav dobro vedeli, da bomo te dobrote naslednji dan lahko jedli za zajtrk.

Velikonočni dan pa se je za nas otroke začel zelo naporno. V cerkvi so se namreč ob štirih jutraj začele molitve, ki so trajale do pete ure, takrat se je začela vstajenjska maša. **Vstati smo morali malo pred tretjo uro jutraj, da smo se skupaj udeležili vseh slovesnosti.** Ko pa smo prišli domov, se je za nas otroke začel najlepši del dneva – **skupaj smo zajtrkovali dobrote, ki jih sicer nismo imeli na mizi.** Potem pa smo imeli še cel dan, ko smo bili zunaj, nihče nas ni nikamor priganjal. Dan je bil dolg, zaradi zgodnje maše smo imeli cel dan prost za igro. Res se je videlo, da je praznik.

Pri velikonočnih opravilih je nad vsem vedno bedela mama. Predvsem z mislijo, če smo vse prav naredili, če smo vedeli, kaj je čigava naloga. Poleg spovedi na tiho nedeljo in notranje priprave na praznik je morala biti čista tudi hiša. Cel teden smo pospravljali in ribali lesena tla, da je bilo za veliko noč vse v najlepšem redu.

Tisti časi so bili za velike družine težki, imeli smo samo toliko, da smo preživel iz dneva v dan. Ampak **mama nas je naučila spoštovati in ceniti vse, kar smo imeli. Bili smo skupaj, veliko smo se pogovarjali in imeli smo se lepo."**

ZNANE OSEBNOSTI NAŠE ZGODOVINE

Od cerkljanskega poštarja do svetovnega popotnika s štirimi doktorati
Nekaj utrinkov iz življenja Andreja Kobala

Andrej Kobal, po domače Hramšarjev, se je leta 1899 rodil v Cerknem v družini z več otroki. Ko je končal osnovno šolanje v domačem kraju, se je podal v Gorico, kjer je obiskoval nižjo gimnazijo, nato pa je, spričo velike revščine, v domačem kraju delal kot poštar. Ko je tudi naše kraje zajela vojna vihra (prva svetovna vojna), je moral v vojsko. **Po vojni so Primorsko zasedli Italijani, kar je Kobala, kot velikega domoljuba, precej prizadelo.** Zato je najprej odšel v Ljubljano, čez nekaj časa pa čez lužo, v ZDA, kjer se je začel njegov strmi vzpon.

Z marljivim študijem in delom si je pridobil kar štiri doktorate: iz psihologije, političnih ved, javnega prava in zgodovine. Predaval je na več univerzah po ZDA. Poučeval je tudi na newyorški policijski akademiji. Tam je **uvedel teste za preverjanje sposobnosti, ki jih, verjeli ali ne, ameriška policija uporablja še danes.**



Ko so po japonskem napadu na Pearl Harbour ZDA stopile v vojno, je **sprejel ponudbo Pentagona, tam je nekaj časa delal v psihološki službi** (testiranje vojakov v nabornih uradih). Kasneje je deloval v tajni službi OSS v Kairu, potem pa zopet v Pentagonu pri tajni obveščevalni službi. Tam je **preprečil zavezniško bombardiranje Ljubljane in Zagreba.** Po vojni je kot član zvezne povojne komisije deloval v balkanskih državah. Ko je Bolgarijo zajela komunistična revolucija, je pomagal bolgarski kraljici Joani in otrokoma, da so pobegnili na varno.

Službene poti so ga nadalje kot vladnega svetovalca in predavatelja popeljale na Japonsko, v Indijo, Taivan, Korejo, Pakistan in še kam. Za ameriško vlado je pripravil tudi nekaj obširnih rokopisov, ki pa so pod šifro »strogo zaupno« in niso dostopni javnosti. Ukvarjal se je tudi z raziskovanjem dejavnosti sovjetskih vohunov v ZDA.

Zelo dejaven je bil tudi na kulturnem področju. Njegova prva služba ob prihodu v ZDA je bilo urednikovanje pri dnevniku Prosveta ter pri Mladinskem listu. Že od

malega je rad nastopal, **kot odrasel pa je napisal in režiral več gledaliških iger**. V nekaterih je celo sam zaigral. Loteval se je tudi **pisanja pesmi in kratkih zgodb**, med njegove najbolj dragocene izdelke pa spadajo njegovi lastni spomini, kjer je

*“Major je govoril gladko
slovenščino, a s tujo
izgovorjavo. Navzel se je tudi
cerkljanskega narečja, ki se mi
je zdelo čudno in smešno iz
njegovih ust. Za šalo mi je
nalašč dejal: 'Či s' bi pa ti med
vojska? Zaki nis' bi u*

Cierknam?”

*(Iz knjige Andreja Kobala, Svetovni
popotnik pripoveduje, 1. del;
Goriška Mohorjeva družba, 1975)*

natančno opisal svoje življenje od otroških let do upokojitve. Po ženini smrti se je preselil v München. Pred smrtjo je še vedno veliko potoval po Zahodni Evropi in se občasno nahajal tudi v Trstu in Gorici. **Umrli je leta 1988 in je pokopan v Washingtonu.**

Kobal je znal govoriti kar 15 jezikov, prepotoval skoraj ves svet ter šel trikrat okrog zemeljske oble. Prišel je tudi v Jugoslavijo, vendar tam spričo svojega visokega položaja v ameriški civilni in vojaški upravi ni bil dobro sprejet. Glede na to, da se je nahajal na »nasprotni strani«

železne zavese oz. da o komunizmu ni imel dobrega mnenja, je bil v domovini dolgo časa bolj kot ne zamolčan.

Sandro

MOJ SVETOPISEMSKI ODLOMEK

Tožba ranjenega kamna

Ležim tu sredi pustinje. **Nihče se ne zmeni zame**. Že dolgo je, odkar sem bil nasilno ločen od svojih bratov. Ne po svoji krivdi, marveč po zaslugi nekega človeka, kaj človeka, mulca. **Jaz sploh nisem bil namenjen za ležanje v puščavi**, tu sredi ničā; ni vode, ni rastlinja, ni živali, no, samo občasno se mimo pripodi kakšna čredica ovc s človekom, ki s seboj nosi palico. Ne, jaz sem iz rodu popotnikov in **sem bil ustvarjen za potovanje**. Ste slišali, za potovanje po vodi ...

Svojega otroštva se slabo spominjam. Kakor daleč seže moj spomin, vem, da je naša družina potovala po majhnem potoku, ki pa je bil z vsakim dnem širši in večji. **Naša telesa so bila lepo oblikovana, gladka, brez razpok**. S svojimi petimi brati sem rad preskakoval različne vodne ovire. Spominjam se, da so mi bratje vedno govorili, da



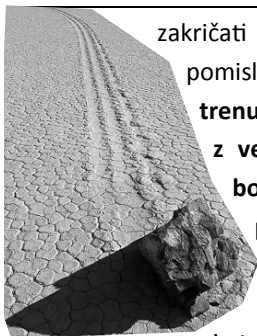
je **naš cilj veliko morje**, da potujemo proti neskončno veliki vodi. Pa se je nekega dne začelo vse odvijati drugače, kot smo bili vajeni.

V dolino, po kateri smo potovali, so privršali grdi ljudje, ki so bili oblečeni v nekakšne oklepe. **Med njimi je najbolj izstopal pravi velikan po imenu Goljat**, še grši od vseh ostalih in tudi zelo glasen. Njegovi prijatelji so se utaborili na eni strani doline. Na drugi strani sem s svojimi brati opazil druge ljudi. Ti niso imeli tako grdih obrazov, tudi njihove obleke so bile bolj preproste. Že takoj na začetku tega dogajanja mi je postalo jasno, da se to ne bo dobro končalo, saj sem zlahka opazil, da so si vsi ti ljudje

nasprotniki. Postajalo je vse bolj napeto, saj se je tisti grdi velikan, ki so ga klicali Goljat, hodil pačit svojim nasprotnikom prav do našega potoka. Pri tem je preklinjal nekega boga svojih nasprotnikov. **Zelo neprijetno nam je bilo, ker je pri tem tacal tudi po meni in mojih bratih ter nam kalil vodo.** Že takrat sem slutil, da ne bo več dolgo, ko bo prišel nekakšen strašni dan.

Pa se je zgodilo! Po štiridesetih dneh Goljatovega izzivanja sem v nasprotnem taboru lahko opazil nekakšno vršanje, bolje rečeno vznemirjenje okrog enega človeka, ki ga prej ni bilo mogoče opaziti. Bolje sem si ga ogledal šele, ko je prihajal proti našemu potoku. **Bil je mladenič, rdečkast in lep na pogled.** Čez rame je nosil nekakšno torbo, v roki pa je imel krajši pas. Slišal sem tudi njegovo ime. **David so ga klicali. Njegov žareč obraz je izžareval nekakšno gotovost, ko je prihajal nasproti velikanu Goljatu.** In glej groza. Mladenič je pritekel do našega potoka ter mene in moje štiri brate vzel v roko in nas potisnil v svojo torbo. Takrat sem prvič zaslutil, da je blizu tisti sloves, tisti strah, ki se je vame naselil na začetku dogajanja pred štiridesetimi dnevi. Z brati smo se tiščali skupaj v temi v tisti majhni torbi in poslušali, kako se nasprotnika zmerjata. Kar naenkrat je mladenič segel v torbo in že naslednji trenutek sem se znašel v oprijemu nekakšnega pasu. Vse se je odvijalo tako hitro, da tudi





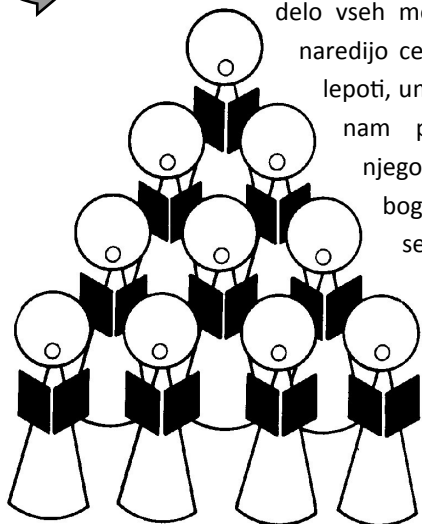
zakričati nisem uspel. Že sem bil na nekakšnem vrtiljaku. Takrat sem pomislil, če se to ne konča prav kmalu, me bo razneslo. **V tistem trenutku me je vrglo v zrak in preden sem opazil, kam letim, sem z velikansko silo udaril v zelo trdo stvar. Začutil sem ostro bolečino.** Ko sem padal proti tlam, sem opazil dvoje. **Da sem prebil oklep in se zaril v čelo tistega grdega velikana in da manjka kos mojega gladkega telesa.** Takrat sem zaradi bolečine izgubil spomin. Samo medlo se spominjam kričanja in tekanja.

Ko sem se po tistem prvič dobro zavedel, se spominjam, da je **sonce pripekalo v moje ranjeno telo.** Mojih bratov ni bilo zraven. Moj potok, moja voda, ni je bilo več. Čutil sem, da vem, v katero smer bi moral iti, da bi prišel do vode, vendar kako! V tistem trenutku sem postal neskončno jezen na tistega mulca.

Od takrat je že zelo dolgo, če ne že kar neskončno dolgo. **Do sedaj se nisem vživel v to stanje, temveč sem se zaradi okoliščin nekako navadil na žgoče sonce brez vode.** Moje telo je danes razbrazdano, saj niti ne vem več, kako sem bil lep. Tudi obrazov svojih bratov se ne spominjam več.

Jure

SKUPINE SE PREDSTAVLJAJO—PEVSKI ZBORI



Ko gremo po cerkvah, si ogledujemo vsemogočne freske, občudujemo delo vseh mojstrov, od tesarjev, rezbarjev, zlatarjev, ki naredijo cerkev veličastno, lepo. Verjetno nam ob taki lepoti, umetnosti zastane dih. Mogoče se mi zdi, da se nam premalokrat obraz zazre proti koru in njegovemu velikemu pomenu. Ker pevci naredijo bogoslužje lepše, vedno znova nas razvajajo, ko se udeležujemo maš. Zato tudi pogovor s predstavniki zborov, ki nam sleherni nedeljo, vsako mašo, vsak praznik pripravijo novo doživetje. Kaj vse se skriva za tem delom, pa več v spodnjih intervjujih s predstavniki vseh cerkvenih pevskih zborov na Cerkljanskem.

Cerkno

Najprej smo se ustavili pri cerkljanskem pevskem zboru. Sledi pogovor z Viktorijo Likar (predsednica zbora) in zborovodjem Pavletom Magajne.

Malo nenavadno vprašanje, pa vendarle, kako bi opisala cerkljanski pevski zbor?

Pavle: Pevski zbor je mešan, zmes različnih ljudi, različnih poklicev, različne starosti: od dijakov do upokojencev. Želimo si, da bi bilo več mladih, a današnji čas, današnji tempo zahteva ljudi na več koncih hkrati. Nekateri so z boljšo pevsko izobrazbo, nekateri z manjšo, vsem pa je prisotna skupna točka, tj. veselje do petja, posledično pa to pomeni lepše bogoslužje v čast Božjo.

Oba sta, tako kot marsikateri pevec, dolgoletna člana pevskega zbora. Veliko je društev, katerih delovanje tudi hitro ugasne. Od kje vama motivacija, da z delom nadaljujeta?

Viktorija: Sama sem s petjem pričela leta 1957, bila sem še mlada, povabila pa me je "Mžigučeva Katra", organistova hči. Prav zares pa sem začela peti leta 1958, na novo mašo. Ko sem enkrat resno začela, sem dobila veselje, ki traja še danes. Veliko mi pomeni, da lahko zapojemo vernikom v cerkvi, da naredimo nekaj zase, vse pa je v čast Božjo.

Pavle: Prvenstveno zbor ni sam sebi namen, njegov namen je, da polepša in obogati bogoslužje. Motivacija mora biti prisotna pri vseh članih zbora, tako pri pevcih kot pri zborovodji. Včasih pride trenutek, ko se ti ne da na vaje, ko se ti ne da k maši. Vendar pa: ko gre za petje, za čast Božjo, motivacija mora biti prisotna. Če motivacije ni v središču, v templju, potem ne vem ...



Ob velikih praznikih, ob kakšni posebni priložnosti smo zmeraj deležni kakšne novo zapete skladbe, maše ... Kako in kje najdete predloge, da se vse konkretizira, in koliko časa je potrebno, da se vse to izpelje?

Pavle: Najtežje za vsakega zborovodjo je, da najde primerno pesem primerne težavnosti, nekatere pesmi so namreč bolj zahtevne, druge manj. Ne smemo izbirati preveč lahkih "lajnastih" pesmi, kdaj se je potrebno naučiti tudi kako težjo. Hkrati pa moramo izbirati tudi skladbe, ki zvenijo sodobneje in so lahko mladim pevcem za

motivacijo. Težko je reči, koliko časa nam vzame učenje ene skladbe, nekatere pesmi namreč zboru bolj ležijo, druge manj. Skušamo pa na daljše obdobje zavrteti celoten repertoar, nekatere pesmi tako že lahko pozabimo in se jih na novo učimo. Pesmi in dela je namreč ogromno.

Zbor je torej zelo mešan in raznolik. Ali menjavanje generacije kaj vpliva na sam proces učenja in prilagajanja s tistimi, ki so že dalj časa v zboru?

Pavle: Vsak zbor si želi pridobiti čim več novih članov. Vsak novi član gre najprej skozi preizkus obsega glasu. Prišleki imajo prednost, saj se spotoma učijo tisto, kar se učijo ostali pevci. Skozi cerkveno leto se obrne toliko različnih pesmi, da se zagotovo vsak najde.

***“Prvenstveno zbor
ni sam sebi namen,
njegov namen je, da
polepša in obogati
bogoslužje.”***

Viktorija: Tu so še pesmi za novo mašo, birmo, vstajenske pesmi, teh pesmi je res veliko ... Vedno znova je prisotna želja po novem.

Pavle: Na ŽPS je bilo sklenjeno, naj bi ljudi animirali z ljudskim petjem, platno torej ni za pevce ampak za ostale ljudi.

Viktorija: V Cerknem prvo nedeljo v mesecu pri maši sodeluje otroški pevski zbor, vsako tretjo

nedeljo je ljudsko petje, za naš zbor ostaneta dve nedelji. Napredek je res očiten in tega sem zelo vesela.

Toliko let vaj, skupnega druženja; gotovo se pevci tudi drugače družite med seboj, greste na kako romanje, izlet?

Pavle: Pevci smo klapa, družimo se in običajno gremo vsako leto na enodnevno romanje, tudi kak izlet pride.

Viktorija: Meni je še posebno všeč, ko vidim, da so ti naši možje res prijatelji med seboj, prav veselje jih je gledati.

Ali obstaja kaka prireditev, kjer se srečajo cerkveni pevski zbori, ali se udeležujete kakih takih dogodkov?

Pavle: Ni mi znano, da bi taka prireditev obstajala, to je prisotno le v posameznih pevsko zelo močnih župnijah. So pa dekanjska srečanja (bienale) vsaki dve leti, eno leto za odrasle, drugo leto za otroško-mladinske pevske zборе. Posebej pa velja

izpostaviti praznik sv. Cecilije, ko se dobimo vsi pevski zbori na Cerkljanskem, srečanje vsako leto organizira druga župnija, to so res lepi trenutki.

Zadnja misel ob prazniku velike noči ... ?

Viktorija: Ne smemo pozabiti na naše organiste, ki z nami lepšajo bogoslužje. Imajo veliko vlogo in res smo jim hvaležni. Vsem pa veselo in blagoslovljeno Alelujo!

Pavle: Res, veliko vlogo imajo organisti. V glasbeni šoli se je na novo odprl tudi oddelk za orgle in prvi rezultati se že kažejo. Organistov vsepovsod primanjkuje, s tem oddelkom pa bi lahko zakrpali luknje. Živimo v čudnem času, ko se vsepovsod varčuje, oddelka za organiste pa sem bil zares vesel in se že veselim prihodnosti. Vsem župljanom naše župnije pa vesele in blagoslovljene praznike.

Šebrelje

Pogovarjali smo se z Ivanka Makuc, najstarejšo članico zbora v Šebreljah.

Največji praznik se bliža, v tokratni številki Živega vrelca pa smo si zadali, da predstavimo pevske zборе vseh župnij. Kako ste sami začeli prepevati in kako bi predstavili vaš pevski zbor?

Ivanka: Peti sem začela leta 1942, ko sem bila stara 11 let. Takratni župnik Slavko Podobnik in njegova gospodinja Ivanka Podobnik, ki je imela zelo lep alt, sta me povabila, naj pridem k maši ob 10 uri (leta 1942 sta bili v Šebreljah dve nedeljski maši), popoldne pa še na hvalnice. Ko sta me povabila, sem komaj čakala, da sem šla, od nekdaj sem rada prepevala. To veselje je prisotno še danes in ne vem, kako bi bilo brez petja. Naš zbor šteje 20 članov, je mešani, edina težava je v tem, da ni mladih, najmlajši je star čez 30 let. Vendar pa smo zelo dober zbor.

Kako se pripravljate na praznik, imate sedaj več vaj kot ponavadi, se ob različnih praznikih drugače pripravljate?

Ivanka: Vaj nimamo veliko, sedaj jih nismo imeli že od decembra. Ker nimamo organista, nam pomaga organistka iz Postojne. Ona ponavadi določi, kaj bomo peli, ko nje ni, pa to odgovornost prevzamem jaz. Res imamo malo vaj, vendar ima zbor odlične pevce, pesmi se zelo hitro naučimo. Zato se vselej z veseljem pripravljamo na praznike.

Skozi zgodovino se je zbor spreminjal, vi kljub vsemu še kar vztrajate. Kaj vas žene pri tem poslanstvu, ker petje je poslanstvo?

Ivanka: Veselje do petja, to je pri meni res prisotno. Zbor se je skozi zgodovino res spreminjal, največ nas je bilo 30, med 2. svetovno vojno pa so nam partizani ubili enega glavnih tenorjev. Takrat so bili res težki časi in Bog nas je ob vseh preizkušnjah obvaroval. Pridejo časi, ko je malo težje, vendar je potrebno vztrajati. In to polagam na srce tudi naši mladini v Šebreljah, naj pridejo v naš zbor, naj vztrajajo, ker petje vsakomur da veliko lepih stvari. Ko gledam našo vas, vidim, da je veliko mladine. V Šebreljah bi lahko deloval tudi mladinski pevski zbor, zato kličem mladim, naj se opogumijo.

***“Pridejo časi, ko
je malo težje,
vendar je potrebno
vztrajati.”***

Leta 2005 je naš cerkveni zbor praznoval 130 let. Takrat smo imeli koncert, katerega se je udeležilo še 7 pevskih zborov iz drugih župnij, od Sp. Idrije do Črnega Vrha nad Idrijo, bilo je res lepo. Če povem še enkrat: predvsem in samo veselje do petja, ko imaš to, potem ni ovire, da ne bi prišel na pevske vaje, da ne bi lepšal bogoslužja.

Se kot zbor odpravite na kako romanje, kako pevsko "tekmovanje"?

Ivanka: Sedaj se žal že dolgo nismo udeležili nobenega romanja, v preteklosti pa smo se vedno kam odpravili. Sedaj nam veliko pomeni praznik sv. Cecilije, ker je res zelo lepo, ko se srečamo vsi zbori iz vseh petih župnij. Tudi na "tekmovanja" smo že šli, če temu lahko tako rečemo. Pri tem pa je bilo najbolj pomembno veselje do petja ter druženje samo.

Vaša sklepna misel, voščilo ob prihajajočem prazniku ...?

Ivanka: Vesele praznike želim vsem, želim, da z veseljem zapojete Alelujo. Četudi kdaj pridejo težki časi, vam želim, da bi vztrajali, ker dobro zmeraj zmaga nad slabim. Res iskrene ter doživete praznike želim vsem!

Novaki

Naša sogovornica je bila Jasmina Špik, predsednica zbora v Novakih.

Kako bi predstavili novaški pevski zbor, koliko časa že deluje?

Jasmina: Naš pevski zbor deluje 4 leta, takrat je bil na pobudo vaščanov zbor obnovljen. Vsaka hiša ima vsaj enega pevca, začeti zato ni bil problem. Svež veter v zboru je zapihal s prihodom zborovodkinje Eve Lahajnar. Ker tudi v našem zboru nimamo organista, nam pomaga ga. Sandra Sedej, za kar to smo ji hvaležni. Sam

zbor šteje 20 članov in je mešani pevski zbor. Kot verjetno tudi ostali zbori, tudi mi pogrešamo malo več mladih, kljub temu pa nam je lepo in dobro delujemo.

Kdaj in kolikokrat imate vaje, ali se pred prazniki kaj drugače pripravljate kot ponavadi?

Jamina: Seveda, ko so prazniki, se bolj intenzivno pripravljamo. Letos imamo še posebno veliko dela, sedaj prihaja velika noč, nato birma, praznik sv. Tomaža, župnija letos praznuje 250-letnico, skratka, vaje so zelo dobre in tudi potrebne. Da lažje pojemo, imamo najprej 15 minut ogrevanja, da upojemo glasilke. Eva je pri vajah zelo natančna in zato smo tudi dobri. Vaje potekajo ob sobotah, če kdaj slučajno odpadejo, se dogovorimo in jih imamo sredi tedna. Takrat se je potrebno nečemu odpovedati, saj imamo vsi kmetije in družine. A ni razloga, da na vaje ne bi prišli. Kjer je volja, tam se vse da.

Vsi v zboru imate obveznosti doma. Kje najdete navdih za petje, da se vaj udeležujete, ne da bi iskali izgovore?

Jasmina: Na prvem mestu je veselje. Brez tega ne gre. Na vaje radi hodimo tudi zaradi Evinega sodobnega pristopa, z veseljem se učimo novih pesmi. Pevci smo med seboj povezani, zato nam na vaje ni težko hoditi. Ko kdo praznuje rojstni dan, se skupaj poveselimo, vaje so zato takoj drugačne. Vse to nam da moč za naprej, potrditev, da je to, kar delamo, prav. Zakaj bi torej iskali izgovore, vse se da!

***“...se je potrebno
nečemu odpovedati,
saj imamo vsi kmetije
in družine. A ni
razloga, da na vaje
ne bi prišli. Kjer je
volja, tam se vse da.”***

Iz tvojih besed lahko sklepamo, da ste kot ena velika družina. Greste zato na kakšen izlet, na kakšen koncert, kjer se lahko predstavite?

Jasmina: Lani smo obiskali bivšega župnika Jožeta Jakopiča v Sočergi, kot zbor smo zelo aktivni. Z lokalnim turističnim društvom sodelujemo ob vsakoletni novaški prireditvi (Noč pod Črnim vrhom), šli smo na dekanijsko srečanje, vse to odraža našo povezanost in ljubezen do petja.

Sklepna misel ob veliki noči ...?

Jasmina: Vsem želim veselo Alelujo, vsem blagoslovljene praznike, hkrati pa izkoriščam priložnost in vabim v naš zbor mlade, naj se nam pridružijo.

Otalež

V Otaležu nam je pevski zbor in njegovo delovanje opisala organistka Sonja Bevk.

Koliko let deluje pevski zbor v Otaležu in koliko članov trenutno šteje?

Sonja: V tej sestavi in pod mojim vodstvom pevski zbor svete Katarine v Otaležu deluje od septembra 2006 – to je dobrih pet let. Trenutno šteje 13 članov.

Maše bi bile veliko bolj dolgočasne, če petja ne bi bilo, saj petje polepša bogoslužje. Se pevci zavedate moči, da ljudi nagovarjate, da jim lepšate nedelje in praznike?

***“Pevcec biti je lepo,
ker tako izkoristiš
svoj talent, ki ti ga
je podaril Bog, in
če ti je petje v
veselje, se počutiš
popolnega in
srečnega.”***

Sonja: Pevci v Otaležu se tega zavedamo in se trudimo, da se vsako nedeljo in praznik zberemo, da po svojih močeh zapojemo Bogu čast, kar je naša prvotna naloga, hkrati pa popestrimo bogoslužje in ga naredimo bolj svečanega in prazničnega.

Vaje same po sebi, če nimaš veselja, niso dovolj, pa vseeno: koliko vaj je potrebnih, da se naučite novo pesem? Kdo da idejo za kakšen nov izziv? Kako se tega lotite?

Sonja: Koliko vaj je potrebno, da se naučimo novo pesem, je odvisno od tega, koliko je izbrana pesem zahtevna, ali je dvoglasna ali štiriglasna.

Idej za nove pesmi imam kot vodja zbora ogromno, vesela pa sem tudi vsakršne spodbude in ideje vsakega pevca. Veseli smo tudi spodbud gospoda župnika in kaplana. Če pa imamo še notni zapis, se pesmi kar lotimo. Ponavadi novo pesem zapojem in jo zaigram na sintesizer in če je pevcem pesem všeč in se jim ne zdi pretežka, se je kar lotimo in po treh do petih vajah jo zapojemo v cerkvi ...

Kakšni so vaši cilji za naprej? Gotovo je prostor še za kakšnega novega člana? Zakaj je lepo biti pevec?

Sonja: Naša velika želja in cilj je, da bi se nam priključilo čim več pevcev, veseli smo prav vsakega, ki ima veselje in smisel za petje, pa naj bo mlad ali malo starejši. Pevcec biti je lepo, ker tako izkoristiš svoj talent, ki ti ga je podaril Bog, in če ti je petje v veselje, se počutiš popolnega in srečnega – vsaj jaz tako čutim. S petjem izražam

sebe in se darujem za Boga in soljudi.

Zaključna misel in voščilo ob veliki noči ...?

Sonja: Vstali Kristus naj prav v vsako srce in v vsak dom prinese upanje in ljubezen, ki premaga vsako sovraštvo in trpljenje. Naj nam bo Jezusova brezpogojna ljubezen, ki je za odrešenje sveta trpel in dal življenje, v spodbudo, da bomo delali za dobro in srečo vseh, s katerimi se srečujemo na vsakem koraku.

Jagršče

Florijan Štucin je gonilna sila zbora v Jagrščah in skozi oči organista nam je razkril njihovo delovanje.

Predvsem za vaš pevski zbor je značilno, da se na vajah dobivate kar pri vas doma. Zaradi tega je verjetno čutiti neko drugačno povezanost, odgovornost?

Florijan: Vaje, kadar jih imamo, so v naši hiši, "u Pstat". To nas je od nekdaj nekako bolj povezovalo, saj smo se pred leti po vajah še poveselili, igrali smo in tudi plesali.

Gotovo ste eden starejših organistov na idrijsko-cerkljanskem področju, kdo vas je vpeljal v ta čudoviti svet glasbe?

Florijan: Praktično sem samouk. Največji zgled mi je bila sestra Ivanka, ki se je orgljanja naučila pri Slavku Podobniku, takratnem župniku v Šebreljah. Nekajkrat sem šel na tečaj tudi v Ljubljano. Potem smo doma kupili harmonij in od takrat naprej orglam.

Kdaj ste začeli z orgljanjem in koliko časa ste že organist pevskega zbora v Jagrščah?

Florijan: V Jagrščah sem organist že 51 let, od leta 1961, še prej pa sem nekaj časa orglal tudi v Šebreljah, ker takrat tam ni bilo organista.

Kako in kje potekajo vaje in kako se odločate, katero skladbo oz. katero mašo boste zapeli?

Florijan: V zadnjem času se zbiramo bolj

“Zberemo se pri nas doma v dnevni sobi okrog peči in tam imamo vaje. Včasih smo imeli vaje tudi v cerkvi v Jagrščah, potem pa sem nekoč na poti proti Jagrščam srečal medveda, od takrat naprej pa so vaje potekale večinoma pri nas doma.”

poredko. Zberemo se pri nas doma v dnevni sobi okrog peči in tam imamo vaje. Pred in po vajah se pogovorimo tudi o čisto vsakdanjih stvareh. Včasih smo imeli vaje tudi v cerkvi v Jagrščah, potem pa sem nekoč na poti proti Jagrščam srečal medveda, od takrat naprej pa so vaje potekale večinoma pri nas doma.

Kako bi opisali vaš zbor ostalim župnijam, ali je to mešani zbor, koliko članov šteje ...?

Florijan: V najboljših časih nas je bilo tudi čez dvajset. Vendar je od tega že toliko časa, da se ne spomnim, kdaj natančno je to bilo, pa saj se tudi letnice svojega rojstva ne spomnim več. Sedaj nas je občutno manj. Povprečna starost je kar visoka, saj ima večina od nas že očala.



Marsikdo nad kako stvarjo takoj obupa, ko mu kaj ni povšeči. Vi ste (tako kot pevci) dolgoletni član zbora, požete, ste organist; verjetno pridejo trenutki, ko je težko. Od kje moč, navdih, da to še vedno počnete, kaj je vaša glavna motivacija?

Florijan: Jaz to jemljem kot božjo voljo in verjamem, da je to potrebno. Sicer pa tudi lovec gre na lov, čeprav nič ne ulovi. Je pa res, da imamo veselje do glasbe v rodovini.

Zborovsko petje je gotovo priložnost tudi za druženje. Gre vaš pevski zbor na kako romanje, izlet, da se za vaše delo nagradite?

Florijan: Ne, to pri nas ni v navadi. Se pa skupaj družimo po kakšnem krstu ali pogrebu, ko se pevci skupaj usedemo v gostilni Na Brd in kakšno rečemo.

Vaša zaključna misel ob veliki noči ...?

Florijan: Če gledam z vidika organista in pevovodja, bi želel, da bi se več mladih vključilo v cerkveno petje, in mislim, da je to tudi naše poslanstvo. Kaže pa, da primanjkuje časa in volje.

Še zanimivost:

Florijan Štucin je letnik 1937, medtem ko so orgle v Jagrščah iz leta 1936. Florijan še pove, da so bile orgle v Šebreljah istega letnika, vendar so med 2. svetovno vojno zgorele, in še doda, da so tiste lepše pele kot sedanje.

David

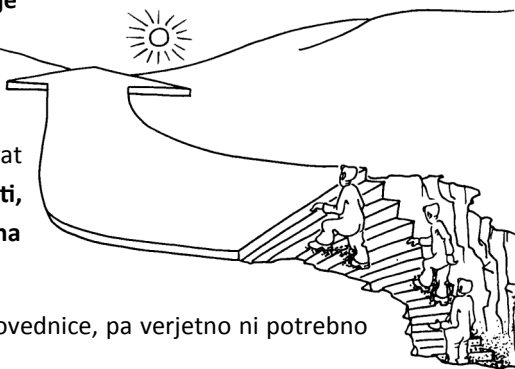
RAZMIŠLJANJE O...

Velika noč je za nami in za mnoge (vsaj upam) tudi velikonočna spoved. Na tako spoved se človek običajno pripravlja že prej. **Pa ste kdaj že pristopili k sveti spovedi zato, ker ste po njej sami začutili potrebo?** Taka odločitev je namreč lahko muka ali blagoslov. Presodite sami.

Saj ne vem točno, po kateri spovedi se je to dogajalo, pa saj tudi ni pomembno. Verjetno vsi poznate tisti Shakespearov znameniti izrek biti ali ne biti; **jaz sem se pred spovednico odločala iti ali ne iti.**

Saj veste, da človek lahko in tudi dela dobre in najboljše sklepe, da bo manj grešil, a kaj, ko je skušnjavec vedno na delu in tako je greh storjen. Greh mi je ležal na duši. Kako dobro sem v tistem trenutku razumela Cankarja, ko je napisal, saj veste: "Greh je greh, ali je storjen enkrat ali stokrat!". **Če človek pade, se mora pobrati. Če greši, se mora spovedati.** Tudi sama sem hotela storiti tako. A težave in "muke" so nastopile šele v cerkvi. Zakaj? Pogum je splahnel in pojavila se je dilema. Po eni strani sem se obremenjevala s tem, kaj neki si bodo mislili ljudje, saj so bile skupne spovedi ne dolgo nazaj, po drugi strani pa je kot strumni vojak stala moja vest, ki mi je govorila, naj se že dvignem iz tiste klopi in grem. **Samo dobrih pet korakov me je ločilo od spovednice, a zame so bili kakor kilometri.** Pred seboj sem imela samo tiste besede, ki sem jih nekje prebrala, da Bog usliši samo tiste prošnje, ki prihajajo iz čistega srca. O, da, prav na hitro bi se morala odločiti, kaj mi več pomeni, komu več dolgujem. Ali so moji sodniki ljudje ali je edini, ki mu moram polagati račune, nebeški oče? Ljudje mi ne bodo dali ne odveze, ne milosti odpuščanja. Minute pa tečejo. Še vedno kar pogledujem po cerkvi, nihče ne ve, kako se v moji notranjosti borita ponos in moralna dolžnost. Torej: iti ali ne iti. Skozi možgane šine misel "pa kaj se oziraš na ljudi, **pomemben je samo tvoj dušni mir**". Zazrem se še v podobo križanega Jezusa na sliki pred seboj in ga tiho prosim za pogum za pravo odločitev. Naenkrat vem, kaj mi je storiti: **vstati in iti, odložiti breme greha ne oziraje se na ljudi.**

Kako lahka in mirna je bila pot iz spovednice, pa verjetno ni potrebno



razlagati. Skoraj sem prepričana, da je imel še Jezus na križu manj trpeči izraz na obrazu. Si predstavljate, koliko manj grehov bi človek storil, če bi se zanje odločal toliko časa kot za spoved. A tudi spoved je blagoslov.

Morda milosti svete spovedi ne občutimo vsi enako, eni jo cenimo drugače kot drugi. A resnica je, da **ni lepšega in boljšega vzglavja, kakor je mirna in čista vest**. Molitev ali pogovor z Bogom pa je po spovedi spet iskrena in polna novega upanja.

Milena



MLADA USTVARJALNOST

Mladost

Mladost je eno izmed najlepših obdobij življenja. Je **čas naših sanj, ljubezni in želja, pa tudi težkih odločitev**. Porajajo se nam razna vprašanja o prihodnosti in strah pred napačno odločitvijo, ki nam lahko zaznamuje življenje. Pri naših odločitvah pa se lahko obrnemo tudi na Boga, ki nam bo vedno stal ob strani.

Večinoma ljudje od nas **pričakujejo, da bomo odgovorni**, nihče pa se ne zaveda, da smo šele na poti k odraslosti, zato ni nič narobe, če se včasih sprostimo in naredimo kakšno malo neumnost.

Vsekakor, **mladost je le ena in treba jo je živeti!**

Sara, Melita, Tina

Srečno, mladost!

Ko smo mladi, veliko stvari doživljamo drugače kot odrasli. Pripravljeni smo na nove izzive in doživetja. **Ko si mlad, ne oklevaš, samo narediš!**

Tone Pavček: Pot

Med otrokom in
nebo je sinjina
kot ocean. Vanj
spuščamo ladjice
ves božji dan. Med
otrokom in ptico je
daljnih skrivnosti klic.
V njem sta deveta
dežela in šum perutnic.
Med otrokom in Bogom
je pot, s cvetjem zakrit.
Po njem hodi k otrokom
Bog se mladosti učit.

Za nas so na prvem mestu prijatelji, ljubezen, dogodivščine, ki nam jih prinaša življenje. **Uživamo v vsakem trenutku, smo svobodni, preprosto srečni.** Vendar pa v tem našem norem mladostnem svetu prevečkrat pozabimo na Boga. Vseeno pa se moramo zavedati, da je prav **Bog tisti, ki nam je dal življenje, da nas spremlja na vsakem našem koraku**, pri pomembnih odločitvah, nas varuje in nam kaže dobre poti v življenju, od nas pa je odvisno, ali jih sprejmemo

ali zavrremo.

Kljub temu, da nas nekateri obtožujete, ne smete pozabiti, da ste bili tudi vi enkrat mladi in da ste živeli za vsak dan in se podajali novim izzivom naproti.

Anka in Manca



Molitev/pesem kaplana Lada Piščanca
(zapisano po spominu veroučenke)

Moj očka in mam'ca so me učili lepo
pobožno moliti, prositi Boga.
Tam gori v nebesih je silno lepo,
častijo Marijo, častijo Boga.
Ko bi človek le vedel
kak' je v peklu strašno,
pokoro bi delal,
da b' zgruntat ne b'lo.
Moji bratje in sestre ostanejo tu,
al' mene ponesejo tja v črno zemljo

Prebrali smo...

»Samo Bog me ima pravico zbuditi.«

So knjige, ki jih prebereš in nato nanje pozabiš. In so knjige, h katerim se vedno znova vračaš. Ena takšnih je tudi knjiga francoskega pisatelja in filozofa Erica-Emmanuela Schmitta **Oskar in gospa v rožnatem**, ki je v Sloveniji izšla že v nekaj izdajah in je vsakokrat znova razprodana.

Zgornji naslov je pravzaprav zaključek knjige, katere zgodba govori o 10-letnem dečku Oskarju, ki je neozdravljivo bolan, in o njegovem življenju v bolnišnici. Tam mu poleg njegovih bolnih prijateljev družbo dela tudi starejša gospa "mamka Roza". Na njeno pobudo se Oskar s pismi, ki jih vsak dan piše Bogu, začne soočati s posledicami svoje bolezni in pospešeno odrašča (po celo desetletje na dan). **Vsak dan tako odkriva tegobe in lepote življenja in jih na zanimiv, hudomušen način sporoča Bogu. S svojimi preprostimi, pa vendar modrimi besedami tako v bralcu spodbudi razmišljanje o**

Eric-Emmanuel
Schmitt

OSKAR IN GOSPA
V ROŽNATEM



***“Varuj se človeka,
ki je prebral eno
samo knjigo.”***

latinski pregovor

upanju, ljubezni, premagovanju trpljenja, o veri in odnosu z Bogom in o življenju nasploh. Pogovori z mamko Rozo in prijateljstvo, ki ga razvija z Bogom, vplivajo na ostale otroke, na bolnišnično osebje, na odnos z njegovimi starši. Oskar tako vsem omogoči, da se lahko soočijo z neizogibnim in se zavejo, da življenje »sploh ni dar, ampak zgolj posojilo«.

Knjiga v svojem pomenu spominja na Malega princa, saj je čudovita in kljub tematiki zabavna zgodba za otroka in mladostnika, hkrati pa **ponuja priložnost za poglobljen razmislek odraslemu človeku**. Primerna je za vse starosti in vabi posameznika, da se k njej vrača v različnih obdobjih svojega življenja.

P.S. Knjiga je na voljo za izposojlo v cerkljanski knjižnici.

Branka

Otroški kotiček

Hitro barvice v roke, da se jajca spremenijo v velikonočne pirhe. Pobarvaj vse, ki jih uspeš najti na sliki!



Velikonočno voščilo

Dragi župljani!

Kakor je vsaka pomlad lepa in kliče k življenju, tako je lepa tudi vsaka velika noč.

Tudi letos **nas kliče k življenju, k novemu upanju in**

k tisti trdni veri, ki more odvaliti še tako težak

kamen, ki se postavlja pred nas in nas tišči v

grobu greha, trpljenja, bolezni, stisk,

preizkušenj,...

Velikonočni dogodek Kristusovega

vstajenja postaja dogajanje vsake

nedelje. Naše zavestno praznovanje nedelje

kot Gospodovega dne v nas **utrjuje upanje,**
krepi vero in obnavlja smisel našega življenja.

Zato naj nas letošnji velikonočni prazniki

okrepijo v zvestobi Kristusu, ki je edini premagal

težo svojega in našega križa, se dvignil iz svojega groba, da bi tudi

nas povlekel ven iz vsega, kar bi mi lahko imenovali grob in

vstal v novo življenje, ki ga v obilici ponuja tudi nam.

Prav nedeljska maša s poslušanjem Božje besede in

zedinjenja z vstalim Jezusom po svetem obhajilu,

nam daje zagotovilo, da skupaj z Njim hodimo skozi to življenje in upamo na večno.

Spoštovani bralci teh vrstic! Vam in vašim domačim,

sorodnikom in vsem ljudem dobre volje želim

blagoslovljene praznike Kristusovega vstajenja. Naj

nas Vstali opogumi v vseh naših poslanstvih, da

bomo v slogi in medsebojnem spodbujanju zmogli

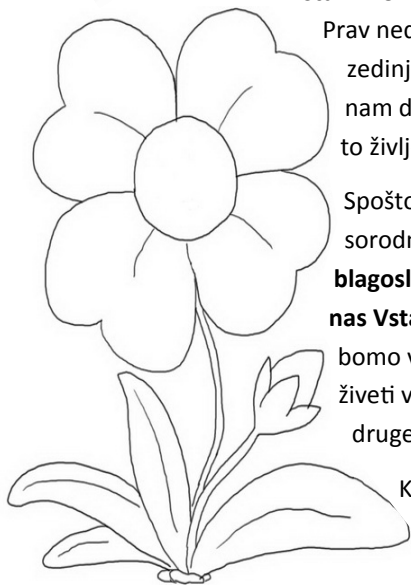
živeti v resnici, svobodi in odgovornosti drug do

drugega.

Kristus je vstal, veselimo in radujemo se, aleluja!

Zoran

IZ KRIŽA RASTE NOVO ŽIVLJENJE



Napovednik



15. 4. (nedelja) - obhajanje Bele nedelje – nedelje Božjega usmiljenja. V naših župnijah bo tudi krstna nedelja.

22. 4. (nedelja) ob 10.00 - praznovanje župnijskega zavetnika sv. Jurija v Šebreljah.

25. 4. zvečer - 30. 4. zvečer - romanje v Lurd in druge francoske romarske kraje.

2. 5. (sreda) - začetek Marijinega meseca in šmarnic za otroke.

3. 5. (četrtek) - začetek devetdnevnice pred birmo.

Ta dan bo g. škof birmovalec v naših župnijah opravil redno vizitacijo, poleg tega pa se bomo z njim srečali še po sledečem razporedu:

ob 18.00 srečanje škofa birmovalca z vsemi birmanci v cerkvi sv. Ane v Cerknem.

ob 19.00 sveta maša in nagovor za starše birmancev.

ob 20.00 srečanje za člane ŽPS in ŽGS iz vseh petih župnij

5. 5. (sobota) ob 9.00 - spoved za prvoobhajance in njihove starše.

6. 5. (nedelja) - praznik prvega svetega obhajila v Cerknem ob 10.00 ali 10.30, natančna ura bo še oznanjena.

6. 5. (nedelja zjutraj) - zaobljubljena procesija na čast svetemu Florjanu v Šebreljah.

12. 5. (sobota) ob 10.00 - birma v Šebreljah.

12. 5. (sobota) popoldne - birma v Novakih.

13. 5. (nedelja) ob 8.30 - birma v Otaležu.

13. 5. (nedelja) ob 10.30 - birma v Cerknem.

17. 5. (četrtek) - obhajanje Gospodovega vnebohoda.

20. 5. (nedelja) - V Šebreljah ob 10.00 bo pel pevski zbor iz Škofje Loke, maša v Otaležu bo ob 08.30.

20. 5. (nedelja popoldne) - romanje ob kapelicaх skozi Jagršče in Krnice.

26. 5. (sobota) - dekanijsko srečanje za strežnike na Vojskem.

27. 5. (nedelja popoldne) - romanje h kapelici v Lošk v Šebreljah.

1. 6. (petek) - pri večerni maši v Cerknem bomo delili veroučna spričevala za vse otroke. S to mašo bomo zaključili veroučno leto in se Bogu zahvalili za vsa spoznanja pri verouku in v šoli ter prosili za Božje varstvo med počitnicami.

7. 6. (četrtek) - obhajanje zapovedanega praznika Svetega Rešnjega Telesa in Krvi.

24. 6. (nedelja zjutraj) - maša pri sv. Ivanu v Šebreljah s procesijo od Spodnje vasi do cerkve, kot smo to naredili že lani....